

[Dahlgaard.]

ren har vi ikke rigtig noget at have sympatien i, og grundene til det er de samme som dem, finansministeren har nævnt.

Men der er én grund til, og det er, at forslaget efter vores opfattelse kun berører en flig af et videregående problem, som vi nødvendigvis kommer til at beskæftige os med. Vi lever i et inflationssamfund, og man skulle jo gøre ét af to: enten se at få stoppet inflationen eller også finde ud af, hvordan man lærer at leve med den. Ingen af delene har vi gjort.

Da økonomiministeren for et par uger siden i forbindelse med de økonomiske forhandlinger sagde, at han regnede med, at priserne her i landet ville stige 15 pct. i år, gjorde jeg mig et regnestykke over, hvilken rente jeg egentlig skulle have af mine opsparede midler for ikke at have gjort en skidt forretning. Jeg kom til det afsindige resultat, at hvis jeg får 40 pct. om året af mine opsparede penge, har jeg underskud, for af disse 40 pct. går de 26-27 pct. til at betale indkomstskat af renterne, og de 13-14 pct., der er tilbage, er altså mindre end den prisstigning, som økonomiministeren forudser.

Det er klart, at noget sådant kan et samfund ikke leve med, det vil undergrave landets økonomi. Der er ikke nogen, der kan se deres rimelige fordel i at spare op i pengeform, og omvendt kan vi alle sammen se en god idé i at gå hen og stifte gæld.

Det er det problem, som på et beskedent område — ikke uvæsentligt, men på et enkelt område — SF's forslag tager op. Det drejer sig altså om at se på renteudgifterne; man glemmer, at der også for renteindtægterne er et inflations- og beskatningsproblem; man ser på privat gæld og ser bort fra, at der også er forretningsmæssig gæld, om hvilken det gælder, at forholdene i et inflationssamfund også er dem, som jeg her har nævnt.

Det radikale venstre har sammen med socialdemokratiet fremsat forslag til folketingsbeslutning om en værdisikret opsparrings- og finansieringsordning. Den griber de problemer, som SF her tager fat på en flig af, an i en bredere sammenhæng, og jeg anbefaler, at det er omkring det forslag — som ikke har været til behandling her

i folketinget endnu — at de problemer, der har sammenhæng med inflation og skattemæssig behandling af renteindtægter og rentefradrag bliver behandlet.

Juul-Madsen (KF):

Socialistisk folkepartis forslag til folketingsbeslutning indeholder ikke noget, der er særlig nyt, heller ikke efter min opfattelse noget, der er særlig godt. De vil have rentefradraget ud af selvangivelsen, altså op i den blå luft, fradrag i skatten i stedet for i indtægten, sondring mellem privat og erhvervsmæssig gæld, ingen fradragsret for ejendomsskatter, ingen fradragsret for vedligeholdelsesudgifter osv.

Skulle et sådant lovforslag blive vedtaget, hvad jeg ikke tror og ikke håber — selv om jeg bemærkede, at hr. Svend Jakobsens stemmeføring var en anden end den, vi har hørt hidtil, når socialdemokratiet var ordfører ved behandlingen af andre forslag, socialistisk folkeparti har fremsat af lignende indhold — skulle altså et sådant lovforslag blive vedtaget, ville man have gennemført en lønmodtagerfjendsk lovgivning, og man ville have indført regler, der i løbet af få år ville sætte parcelhusbyggeriet i stå, vel at mærke for almindelige lønmodtagere. Det ville gå, som det gik, da vi indførte kilde-skatten: for de fleste blev det dyrere, skatteadministrationen blev mere kostbar, selvangivelsen, som vi skulle af med, blev til flere selvangivelser, og samtidigsskatten blev til et mareridt i forbindelse med stigende restskatter. Det, der skulle være så godt, blev en stor skuffelse for befolkningen; socialistisk folkeparti og socialdemokratiet havde jo lovet noget i retning af et skattemæssigt paradys.

Det samme med dette forslag. Vi vil komme fra asken og i ilden. For det første: det afgørende for forslagsstillerne, at retten til at trække prioritets- og andre lånerenter fra i indtægten bortfalder, vil — som påvist af skattedepartementet i en stor betænkning i 1971 og gentaget i besvarelser af spørgsmål stillet i boligudvalg og skatteudvalg ved boligforhandlingerne og skatteforhandlingerne sidste forår — give store og vel i realiteten uholdbare afgrænsningsproblemer.

Hertil kommer, at det i dansk skatteret er et knæsat princip, at renteindtægter skal påføres selvangivelsen, og renteudgifter kan